

[Hans Thyge Jacobsen.]

ternes" — altsaa Bankers og Sparekassers — „relativt lille Kapital skal være kraftig nok til med en Renteforringelse" — altsaa ved en Indlaansrenteforringelse — „at trække den *langt mægtigere* Obligationsrente med ned, medens det siger sig selv, at hvis man *omvendt* først eller i alt Fald Haand i Haand med en frivillig Rentenedsættelse i Pengeinstitutterne kunde gennemføre ogsaa Obligationsrentens Nedsættelse, *da var* Landbrugets Rentelettelse automatisk for en ikke ringe Del indtraadt."

Jeg kan ikke se rettere, end at det, som Sparekassedirektør Gyving her siger, er nøjagtig det samme, som jeg pegede paa, nemlig at det for en umiddelbar Betragtning maa synes formaalstjenligt straks at gaa i Gang med en Nedsættelse af Udlaansrenten.

Jeg har endvidere set et Par Artikler i Sparekassetidende, hvis Redaktør som bekendt er det ærede Medlem Hr. Himmelstrup, og med den højtærede Formands Tilladelse maa jeg maaske oplæse et Par korte Citater. I en Artikel siges der om det Forslag om Rentesenkning, vi her behandler:

„Forslaget er tænkt som en Kriseforanstaltning, først og fremmest for Landbruget, men med dette Formaal maa dog Udlaansrentens Fastsættelse og Senkning frembyde større Interesse end Indlaansrenten. Vi tror heller ikke, at man i noget Land er gaaet denne Vej."

Saa kommer der et Afsnit, hvori Artiklens Forfatter peger paa, hvorledes man i Tyskland ved forskellige Nødfordringer er gaaet den Vej, som jeg har spurgt, om man ikke vilde gaa her: at nedsætte Udlaansrenten, og saa slaar Artiklen fast til sidst:

„Man gaar i Tyskland rationelt til Værks og tager Sigte paa Udlaansrenten som det, der i den givne Sammenhæng har Interesse. Og der er skabt et System saa vidt muligt uden Huller. . . . Men her i Danmark er man altsaa gaaet den bagvendte Vej."

Endelig anfører Artiklens Forfatter, at det, man sigtede paa i Landbo- og Husmandsforeningernes Resolution af 11. Januar med Kravet om en Rentelettelse, jo ogsaa var en saadan Nedsættelse i Udlaansrenten, at ca. 80 Mill. Kr. om Aaret kunde blive

lettet fra det kriseramte Landbrugs gælds-betyngede Skuldre, at med andre Ord Renten af alle Landbrugets faste Laan gennem Kredit- og Hypotekforeninger skulde nedsættes. Men det foreliggende Forslag tager kun Sigte paa Banker og Sparekasser og henlægger det vigtigste, nemlig Nedsættelsen af Obligationsrenten, til Fremtidens velvillige Besørgelse. Men i saa Tilfælde betyder Forslaget som Kriseforanstaltning overfor Landbruget kun lidet.

Jeg har heller ikke af de Udtalelser, som fra Forslagsstillernes Side er fremkommet her i Salen, kunnet faa anden Opfattelse, end at man i Virkeligheden ikke venter sig Alverdens store Resultater, at med andre Ord det Formaal, man sigter paa, nemlig at aflaste det kriseramte Landbrugserhverv for en væsentlig Del af dets Rentebyrde, naar man ikke synderlig frem imod. Jeg ser heller ikke, at man i Udvalget paa nogen Maade har undersøgt de Tanker, som det tidligere ærede Medlem af Folketinget, Amtsforvalter N. P. Jensen gentagende har gjort sig til Talsmand for rundt omkring i Provinspressen. Og jeg beklager dette, thi medens Amtsforvalter N. P. Jensen endnu var Medlem af det høje Ting, blev han dog anset, ogsaa i mit Parti, for at være et Medlem, som paa disse Omraader talte med Kynighed.

Og hvad nu angaar Bestræbelserne for at faa Oplysninger fra Udlandet om, hvad man der har foretaget sig, hvorledes man der gaar frem i sine Bestræbelser for at nedsætte Udlaansrenten, har Mindretallet, mit Parti, straks under første Behandling henstillet, om man ikke i Udvalget vilde undersøge Mulighederne for at angribe Udlaansrenten med det samme, og jeg ser i Betænkningen, at mit Partis ærede Udvalgsmedlemmer i Overensstemmelse med vort Partis Stilling til hele Problemet har begæret en saadan Undersøgelse, men at Flertallet ikke har ønsket at optage nogen Realitetsdrøftelse derom. Jeg beklager dette. Jeg forstaar, at naar man gaar frem, som man gør, skyldes det den ulyksalige Omstændighed, at de saakaldte Forligspartier faktisk har faaet bidt sig saa fast i hinandens Kæber, at de ikke paa nogen Maade er i Stand til at slippe, ikke er i Stand til at værgе sig overfor noget som helst Angreb paa den saglige Beskaffenhed af det, som Forligspartierne frem-